

særdirektiver og lign.; og at dette altså ikke overlades til Kommissionen.

Man bør, som udenrigsministeren også nævnte, selvfølgelig fortsat overveje, om man i relation til traktatændringerne i 1996-1997 bør kigge på disse ting; men vi ønsker ikke under nogen omstændigheder, at samtlige forvaltningssager skal ende i den politiske beslutningsproces.

Derfor siger vi nej til Enhedslistens forslag.

Jens Kirk (V):

Venstre siger nej til det fremsatte forslag; men vi kan måske give støtte til, at vi i fremtiden skal være nok så opmærksomme på – eller endnu mere opmærksomme på – hvad vi giver accept til.

Kent Kirk (KF):

Det Konservative Folkeparti kan heller ikke tilslutte sig det fremsatte beslutningsforslag. Vi har de samme begrundelser, som udenrigsministeren har givet udtryk for.

Anne Bastrup (SF):

Enhedslistens primære forslag indebærer, som hr. Ove Fich jo beskrev, at man afskaffer bemyndigelserne til, at Kommissionen kan fastsætte forskellige typer lovgivning.

Overfladisk set virker det demokratisk, men som hr. Ove Fich så rigtigt beskrev, er det meget ofte detaljer.

Jeg vil nævne et enkelt eksempel: I direktivforslaget vedrørende beskyttelse af gravide kvinder har man en liste over farlige stoffer. Denne liste over farlige stoffer kan udvides via en komitéprocedure, hvis man i Kommissionen eller på anden vis opdager et nyt stof, der er farligt.

Hvis vi skal behandle det i Europaudvalget, hvis ministeren skal ned og tage stilling til det, så tror jeg, at det bliver lidt vanskeligt at få udvidet f.eks. denne her liste, og det ville jeg være ganske utilpas ved.

SF kan imidlertid støtte, at Danmark fremover arbejder for, at forslag om Kommissionsdirektiver, der har central betydning, skal kunne kræves forelagt Ministerrådet. SF tog i sin tid initiativ til, at ministrene skal have mandat i Europaudvalget, selv om det ikke er ministeren selv, der skal ned og forhandle – og anledningen var jo dengang babymaddirektivforslaget.

Endelig er SF naturligvis enig i, at miljøgarantien bør kunne anvendes, hvis det er et 100

A-direktiv, idet det ikke skal være nogen hemmelighed, at SF vil arbejde for, at miljøgarantien skal kunne anvendes også på direktiver hjemlet efter andre bestemmelser, f.eks. efter landbrugslovgivningen.

Afslutningsvis skal vi understrege, at vi finder, at regeringen burde have brugt miljøgarantien i forbindelse med babymaddirektivet; det var formentlig regeringens frygt for at blive nedstemt, som gjorde, at man valgte ikke at bruge garantien. Det er vores opfattelse, at regeringen bør være lidt mere modig og afprøve miljøgarantiens grænser; ellers så flytter vi ingenting.

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Jeg synes på ingen måde, at Enhedslisten skal have utak for at sætte det her område til diskussion. I lighed med mange andre områder inden for Europa-politikken, som vi får rejst via beslutningsforslag, er det en god måde, hvor Folketinget og Europaudvalget får lejlighed til at drøfte nogle problemstillinger, som bliver rejst i den offentlige debat. Derfor mener jeg, uanset om forslaget vinder tilslutning eller det modsatte, at man ikke skal have utak for at rejse sådan en debat og give anledning til, at problemstillingerne kan blive diskuteret.

Det er klart, at inden for det område, som vi diskuterer med beslutningsforslag nr. B 92, må vi erkende, at der selvfølgelig kan være problemer, når ikkevalgte får for stor indflydelse på tingene, får for meget mulighed for at præge dem, så det, som de ikkevalgte kan gennemføre, får karakter af en decideret lovgivning.

Vi kender det også her fra Folketinget, når vi vedtager rammelove, hvor der er mange, der mener, at der er for brede rammer, hvilket efterfølgende giver anledning til stor diskussion af, hvad de ikkevalgte egentlig beslutter sig for.

Også inden for EU har Kommissionen meget vide rammer for at beslutte forskellige ting i form af den lovgivningsvirksomhed, som Enhedslisten her bringer på bane, og der bliver også af og til rejst berettiget kritik i offentligheden af de beslutninger, som Kommissionen kommer frem til.

Fremskridtspartiet mener ikke, at selve det beslutningsforslag, som Enhedslisten har fremsat, er egnet til vedtagelse, fordi dette beslutningsforslag vil medføre, at det slet ikke vil være muligt at give rammebemyndigelser til Kommissionen, og det finder Fremskridtspartiet vil være u hensigtsmæssigt på en række områder. En række af områderne har været nævnt her fra talerstolen tidligere.